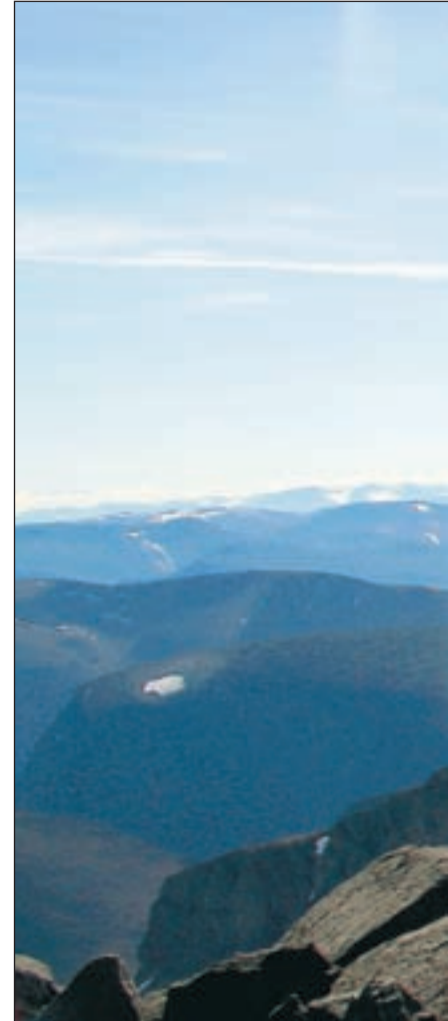

En för alla ... Sammanbundna med rep och med stegjärn på kängorna gick vi längs kanten på kammen. Långt i bakgrunden syns några bergsbestigare på sydtoppen som små prickar. Foto: Niclas Sundqvist

Sveriges högsta punkt, Kebnekaises sydtopp.

Vanskelig vandring på kam

Att bestiga Sveriges högsta berg på sommaren är i och för sig ganska jobbigt, men vem som helst med någorlunda kondition brukar komma upp på toppen till slut.

Om man däremot tänkt vandra längs den decimeterbredda kammen mellan nordtoppen och sydtoppen krävs det att man är mer än mus!

Sveriges högsta topp just nu är Kebnekaises sydtopp på 2 104 meter över havet. Ungefär 500 meter bort ligger Sveriges näst högsta topp, nämligen Kebnekaises nordtopp på 2 097 meter.

Mellan dessa toppar finns en smal kam, till större delen täckt av snö och is. Kammen är på sina ställen inte bredare än ett par decimeter och man får bara plats med en fot i taget på kanten, medan den andra får lutas mot någon av sidorna som stupar cirka 300

meter i princip rätt ner.

Just där hade vi fått för oss att gå!

Vi i Da Nada herrklubb bestämde oss redan förra året, då vi besteg Kebnekaise på vintern i dåligt väder, att försöka göra om det på sommaren och dessutom gå längs kammen till nordtoppen. Det var vår dåvarande guide, Mathias Björnin, som kom med förslaget och vi nappade direkt.

Inte utan gudie

Sagt och gjort, vi anlade Calmo Guidance för att sätta ihop en paketresa åt oss och hoppades på bättre väder denna gång. Denna gång var det sportchefen på Kebnekaise fjällstation, Christian Edelstam, som blev vår livlina och bergsguide.

Så här i efterhand kan man lugnt konstatera att utan Christian hade inte någon av oss tagit oss över till andra sidan. Vi hade helt enkelt inte trott att det varit möjligt efter

att sett hur smal kammen är, sedd från sydtoppen.

Vana alpinister – och så vi

Det är inte helt säkert att det går att genomföra en kamvandring för det är många faktorer som måste stämma in. Om det blåser för mycket är det för farligt, är det för mycket eller för lite snö är det för riskabelt att gå och vid dålig sikt är det inte heller lämpligt att genomföra kamvandringen.

Men även om alla förutsättningar rent praktiskt finns, så måste man även tänka på en sista faktor – nämligen att du måste våga ta klivet ut från toppen och balansera längs kanten på kammen. Detta innebär att det är relativt få som har gått den smala leden längs topparna. Oftast är det vana alpinister eller deltagare på avancerade alpinkurser som går leden.

Vi frågar vår gudie hur ofta det är någon herrklubb med glada

nybörjare som gör det och fick svaret: – ”Nja, det är nog första gången”.

Man eller mus

Vi startar tidigt på morgonen från Kebnekaise fjällstation för att gå den östra leden mot toppen. Redan efter en kilometer väntar en brant stigning längs jåkken från Kebnetjåkkaglaciären och vi får ofta fylla på vattenflaskan med vatten som tas direkt från naturen. Väl uppe på platån möter vi Björnlings glaciär, med sin blåa 200 meter tjocka is. Där knyter vi in oss i rep och tar på stegjärn på fötterna. Inte för att det direkt är någon risk att ramla ner i någon spricka så här års, men vi får en välbehövlig träning i att gå med stegjärn på fötterna och att vandra inknutna i rep.

När vi kommer till insteget för Gudjohnsens hylla, som är en snödriva i mjuksnö, börjar det kännas lite i benen, men det går

över direkt när vi inleder klättringen rakt upp för södra klyftan fram till gamla toppstugan.

Listig taktik

Nu syns sydtoppen klart i det strålande vädret och vi går den sista kilometern över den steniga marken. Strax innan vi når själva toppen stannar Christian gruppen för att vi åter skall knyta in oss och ta på stegjärnen, vilka vi hade tagit av innan klättringen uppför väggen.

Vi ser ännu inte själva kammen och förstår så här efteråt att det var ett taktiskt drag av guiden att stanna på bekvämt avstånd, hade vi gjort det inom synhåll för kammen hade några av oss säkert tvekat – speciellt de som är lite höjdrädda.

Så här i slutet av augusti är kanten av kammen ordentligt avsmält och är därför mycket smal de första hundra metrarna. Att det dessutom sluttar nedför

Inget utrymme för felsteg. Om du trillar ner väntar ett fall på ca 300 meter.

Foto: Niclas Sundqvist

...opp, sedd från Sveriges näst högsta punkt, Kebnekaises nordtopp.

Foto: Jim Olah

ammen

och att man har nästa lodräta stup på bägge sidor gör ju uppgiften ännu mer spännande.

Med lite darr i knäna tar vi små små steg och balanserar med ena foten på kanten och den andra i islutningen med sikte på nordtoppen. Efter en stund blir kammen bredare och vi kan stanna till för att ta några kort och pusta ut lite.

Sista delen upp till nordtoppen blir kammen bredare och går därför ganska snabbt att gå.

Väl uppe på nordtoppen stannar vi en stund för att njuta av utsikten och beundra oss själva. Tills någon listigt upplyser om att vi

Man – eller mus?

Kebnekaise är Sveriges högsta berg. Den högsta toppen, sydtoppen, ligger 2 103 meter över havet, men toppen består av en glaciär, så höjden varierar en del mellan åren och årstiderna. Den förste att bestiga Kebnekaises sydtopp var fransmannen Charles Rabot. Året var 1883. Kebnekaise ligger i Lappland, väster om Kiruna. Från fjällstationen vid foten av berget kan man göra vandringar mot toppen.

Källa: Nationalencyklopedin

skall tillbaka samma väg.

Inget att hålla på, vi går tillbaka samma väg som vi kom. Det visar sig dock att det är lättare att gå uppför den sista smala kanten, än det var att ta sig nedför. Vi känner oss till och med så säkra att vi stannar till och tar ett par kort innan vi åter är uppe på Sveriges högsta punkt för andra gången i dag.

Vi tar ytterligare ett par kort

innan vi beger oss tillbaka mot fjällstationen. Fram och tillbaka är det cirka 1,5 mil att gå från fjällstationen till topparna vilket tar oss knappa 10 timmar.

Att det värker lite i knän, leder och ben känns nästan inte alls. Adrenalinet pumpar i blodet och hela herrklubben känner sig samma kväll betydligt mer som män än som möss.

Patric Anderson

Da Nada herrklubb åter på toppen av Sveriges högsta berg.

Foto: Christian Edelstam